

LEVEN
VAN GERONDAS
PÄISSIOS
VAN DE ATHOS



HIËROMONNIK ISAÄK

Ter nagedachtenis aan Moeder Maria, hegoumena van het Klooster Moeder Gods Geboorte in Asten, die om deze vertaling gevraagd had.

Oorspronkelijk uitgegeven door
het Heilig Hesychastyron
Heilige Johannes de Voorloper
Metamorfosis - Chalkidiki
onder de titel:
'Bios Gerontos Païsiou tou Agioreitou'
6^e druk, 2008

Vertaald uit het Grieks door het
Klooster Moeder Gods Portaitissa
3, rue du Caillou
B – 6183 Trazegnies.
uitgegeven door Orthodox Klooster,
Moeder Gods, Troosteres der Bedroefden te Pervijze
en GOZALOV BOOK te Den Haag

ISBN 978-90-79889-50-1

Citaten uit het Oude en Nieuwe Testament zijn genomen uit de vertalingen van het Klooster Johannes de Doper in Den Haag, uit de Septuagint en uit de Oud-Katholieke Bijbel.

TOT EER EN LOF
VAN DE ALMACHTIGE DRIEËENHEID,
VAN DE ALHEILIGE MOEDER GODS
EN VAN ALLE HEILIGEN.

Tijdens het bestuur van Zijne Heiligheid KYRILL,
Patriarch van Moskou en geheel Rusland;

Met de zegen van de zeer Hooggewijde SIMON,
Aartsbisschop van Brussel en België;

wordt dit boek: LEVEN VAN GERONDAS PAISSIOS
VAN DE ATHOS, uitgegeven, vertaald uit het Grieks door
het Klooster Portaïtissa in Trazegnies in samenwerking met
het Orthodox Klooster, Moeder Gods, Troosteres der Be-
droefden te Pervijze-België.

en gedrukt en uitgegeven door de zorgen van de Uitgeverij
GOZALOV BOOKS in de door God beschermde stad Den
Haag-Nederland, in het jaar 2017 na de Geboorte in het
vlees van onze Heer Jezus Christus.

INHOUDSOPGAVE

EERSTE DEEL LEVEN

HOOFDSTUK 1
DE VOOROUDEERS NAAR HET VLEES EN NAAR DE GEEST

HOOFDSTUK 2
EERSTE ASCESE

HOOFDSTUK 3
MILITAIRE DIENST

HOOFDSTUK 4
ZOEKTOCHT EN VOORBEREIDINGEN

HOOFDSTUK 5
CENOBITISCH LEVEN IN ESFIGMENOU

HOOFDSTUK 6
IN HET IDIORYTHMISCHE KLOOSTER FILOTHEOU

HOOFDSTUK 7
IN HET KLOOSTER STOMION IN KONITSA

HOOFDSTUK 8
KLUIZENNAAR OP DE BERG SINAI, DE DOOR GOD BETREDEN
BERG

HOOFDSTUK 9
IN DE SKITE VAN IVIRON

HOOFDSTUK 10
IN DE KLUIZENARIJEN VAN KATOUNAKIA

HOOFDSTUK 11
IN DE KALYVA VAN HET KOSTBAAR KRUIS

HOOFDSTUK 12
IN DE KELLION VAN PANAGOUDA. EEN OFFER VOOR HEN
DIE LIJDEN

HOOFDSTUK 13
ZIEKTE EN GELUKZALIG ONTSLAPEN

HOOFDSTUK 14
WONDEREN NA ZIJN DOOD

TWEEDE DEEL
DEUGDEN EN CHARISMA'S

HOOFDSTUK 1
DEUGDEN

HOOFDSTUK 2
CHARISMA'S

HOOFDSTUK 3
ZIJN BIJDRAGE

HOOFDSTUK 4
LAATSTE PORTRET, BOODSCHAP, TESTAMENT

WOORDENLIJST

EERSTE DEEL

LEVEN

HOOFDSTUK 1

DE VOORoudERS NAAR HET VLEES EN NAAR DE GEEST

1. Het grensgebied Farassa

Farassa of Varasio, het vaderland van Gerondas Païssios, was voor de bevolkingsuitwisseling¹ een welvarende en goed onderhouden plaats, aan de grens van het hellenisme in Cappadocië. De zes dorpen in de streek van Farassa bevinden zich op ongeveer twee honderd kilometer ten zuiden van Caesarea. Al waren ze afgezonderd achterin Klein-Azië, ze slaagden er toch in de Orthodoxie, het helleense bewustzijn evenals hun taal onveranderd te bewaren.

De "Farassioten" stonden bekend om hun moed. Dankzij hun dapperheid bleef hun streek ontoegankelijk voor de Tsetes², als een vrij stukje Griekenland aan de uiteinden van Cappadocië, zodat veel door de Turken vervolgd Grieken er een toevlucht vonden. Daarom werden de Farassioten terecht Maccabeën³ genoemd.

De vrouwen van Farassa bleven niet achter wat betreft moed en heldendaden. Eens achtervolgden de Turken een groep vrouwen om ze te grijpen. Onder hen bevonden zich ook familieleden van de Gerondas. Zij verkozen in het water te springen en te verdrinken om hun geloof en hun eer te bewaren, om geen gevangenen van de Turken te zijn en onteerd te worden in hun harems.

In Farassa waren vijftig kerken. Sommigen hadden toebehoord aan oude kloosters die vroeger een bloeitijd hadden gekend. Er waren veel heilige bronnen, die in heel Cappadocië bekend waren wegens

de wonderen die daar plaatsvonden. De voornaamste kerk was gewijd aan de heilige martelaren Barachesios⁴ en Jonas, die volgens de traditie in de vierde eeuw op deze plaats gemarteld werden.

De Farassioten waren de erfgenamen van een uitzonderlijke ascetische traditie die zijn oorsprong vond bij de beroemde Cappadocische Vaders. Zij hielden van de Kerk, zij waren vroom en hadden een strijdlustige geest. Tijdens de Grote Vasten en op vastendagen, aten de meesten onder hen niet voor het negende uur⁵ Byzantijnse tijd.

De dorpspriester, de heilige Arsenios van Cappadocië (1841-1924), was de meest lichtende en volmaaktste verwezenlijking van deze traditie. Zijn heilige leven en zijn vele wonderen trokken niet alleen vele Christenen, maar ook moslims uit heel Cappadocië.

2. Zijn familie.

Levend in zulk een gezegende omgeving, onderscheidden de voorouders van de Gerondas zich door hun uitzonderlijke vroomheid. Hadji-Christina, zijn grootmoeder, had haar eigen kapel gewijd aan de Aartsengel Michaël, ver van het dorp. Van tijd tot tijd bleef zij daar alleen in hesychia, in gebed en vasten. Als zij in de winter ingesloten was door de sneeuw, vond zij een warm brood op de vensterbank van de kapel. Zij bad en at het op. Zij had ook een huis in Adana. Zij verleende daar gastvrijheid aan de heilige Arsenios als hij te voet op pelgrimstocht naar de Heilige Plaatsen ging.

Oorspronkelijk was hun familienaam Hadji-Digenis. Daarna werden zij verplicht als familienaam de naam te nemen van de overgrootvader van de Gerondas, die Theodosios heette. Zijn vader heette dus oorspronkelijke Prodromos Theodosiou. Maar omdat de Turken hem vervolgden veranderde hij weer van naam en noemde hij zich Eznepidis, wat "vreemdeling" betekent. Als afstammeling van een adellijke familie uit Farassa die al generaties lang de

administratie ervan beheerde, was hij tientallen jaren de burgemeester van het dorp omdat hij een charismatische beheerder was. Hij was trouw en vroom. Hij vereerde vooral de heilige Arsenios en gehoorzaamde hem in alles.

Prodromos was een handige vakman, hij kon alles. Hij werkte als landbouwer in Farassa, maar hij had ook een oven voor ijzer. Hij was dapper, ondernemend en stoutmoedig. Sinds zijn jeugd maakte hij ontdekkingsstochten in de onbereikbare streken van Farassa en beklom de gevaarlijke rotsen ervan. Toen hij zestien was vocht hij met een leeuw en verwondde hem. Maar hij was op de eerste plaats een patriot, een moedige strijder, een uitstekende schutter en een stoutmoedige acriet⁶. Hij redde verschillende malen het dorp van de aanvallen van de Tsetes. Op een keer verkleedde hij zich als een Turkse vrouw en ging naar hun schuilplaats. Hij vroeg er de hoofdmans te zien, ontnam hem zijn wapen en geholpen door zijn jongemannen, verjoeg hij de Tsetes.

Verscheidene keren was hij in gevaar en een keer werd hij zelfs gevangen genomen, maar de gebeden van de heilige Arsenios beschermden hem.

Toen hij als burgemeester van het dorp voor dorpszaken naar Adana moest en voor Kemal verscheen, begroette deze hem door te zeggen: "Welkom, dappere Griekse jongen!" want hij apprecieerde zijn moed

Later toen in Griekenland de oorlog tussen Italië en Griekenland werd verklaard, wilde hij zich, bewogen door zijn jeugdige moed, als vrijwilliger aanmelden om te strijden ondanks zijn gevorderde leeftijd.

Hij was rechtvaardig, beminde zijn naaste en was barmhartig. Toen de staat grond uitdeelde voor de vluchtelingen, zorgde de oude Prodromos, die ook beheerder in Konitsa was, eerst voor de andere bewoners van Farassa, en hield voor zijn familie het slechtste deel, de minst productieve velden. Om ze te ontginnen en de struiken

weg te halen, zette hij ze in brand, waar zijn ogen door leden. De moeder van de Gerondas heette Evlogia⁷, geboren Frankopoulou en was familie van de heilige Arsenios. Zij was een wijze vrouw, intelligent, hard werkend, heel vroom, en werd gevoed door de vermaningen van de heilige Arsenios. De charmante Evlogia trouwde vroeg, vijftien jaar oud, met Prodromos Eznepidis. Prodromos en Evlogia, die gelukzalige zielen, kregen tien kinderen. De eerste twee, Catherina en Sotiria, stierven jong. Toen de heilige Arsenios de derde doopte, raadde hij aan haar Zoë⁸ te noemen. Vanaf toen bleven alle kinderen in leven. Hun namen, naar leeftijd, zijn: Zoë, Maria, Rafaël, Amalia, Charalampos, Arsenios (Gerondas Paissios), Christina en Lucas. In 2008 waren Rafaël en Christina nog in leven.

3. Doop en ontworteling.

Het is dus in Farassa dat de Gerondas, dat heilige kind van Cappadocië, geboren werd, op 25 juli 1924, de feestdag van de heilige Anna.

Zijn ouders wilden hem bij zijn doop Christos noemen, naar zijn grootvader. De heilige Arsenios zei toen tegen zijn grootmoeder: "Wel, Hadji-Anna, ik heb zoveel van je kinderen gedoopt! Zul je tenminste niet een ervan mijn naam geven?" En hij zei tegen de ouders: "Goed, jullie willen een kind aan zijn grootvader laten, zou ik dan geen monnik als afstammeling willen hebben?" En zich kerend tot de peetmoeder, zei hij: "Noem hem Arsenios." Zo gaf hij zijn naam en zijn zegen en hij voorspelde dat hij monnik zou worden, wat inderdaad gebeurde.

De Gerondas werd geboren in het jaar van de bevolkingsuitwisseling, toen de Christenen van Klein-Azië werden weggerukt uit hun voorouderlijke haard. De familie van de Gerondas, evenals de andere Farassioten sloegen met de heilige Arsenios de weg in van

de bittere verbanning. In het gewoel op de boot trapte iemand op de pasgeborene die daardoor in levensgevaar was. Maar God hield zijn uitverkorene in leven, omdat hij de gids zou worden van vele zielen op de weg naar het Koninkrijk. De Gerondas zei later, natuurlijk uit nederigheid: "Als ik toen gestorven was, terwijl ik de genade van de Doop had, zou men mij in het water gegooid hebben om de vissen te voeden. Dan zou er tenminste één vis geweest zijn die mij bedankt had, en ik zou naar het Paradijs zijn gegaan." (Hij wilde daarmee zeggen dat hij in zijn leven niets goeds had gedaan.)

Zij bleven korte tijd in Pireos. Daarna werden ze overgeplaatst naar de citadel van Corfu, waar de heilige Arsenios insliep en begraven werd, zoals hij voorspeld had: "Ik zal veertig dagen in Griekenland leven en op een eiland sterven". Ze werden daarna overgebracht naar Hegoumenitsas en vestigden zich uiteindelijk in Konitsa.

Zijn ouders brachten het vaderland de pas gedoopte Arsenios, een zuigeling van veertig dagen, anoniem in de massa vluchtelingen. Hij was het die jaren later in de hele wereld bekend zou zijn en die een menigte mensen zou leiden naar de kennis van God. Vanaf het begin kende hij het lijden en de zorgen van de mensen; later zou hij een haven van troost zijn voor miljoenen gekwelde zielen.

HOOFDSTUK 2

EERSTE ASCESE

1. Opvoeding “in de tucht en de vermaning van de Heer.”

De kleine Arsenios leerde, met de melk die hij dronk, ook vroomheid van zijn ouders. In plaats van sprookjes en verhalen, vertelden zij hem het leven en de wonderen van de heilige Arsenios. In hem groeiden bewondering en liefde voor Hadji-Effendi, zoals de heilige Arsenios genoemd werd. Vanaf zijn vroegste jeugd wilde hij monnik worden, om op zijn Heilige te lijken.

Degene die na de heilige Arsenios heel zijn leven ten goede beïnvloedde, was zijn moeder voor wie hij een bijzondere genegenheid had en die hij zoveel hij kon hielp. Van haar leerde hij nederigheid. Zij raadde hem aan niet te proberen zijn schoolvriendjes te overtreffen als zij speelden, om er daarna trots op te zijn, en ook niet om met zijn ellenbogen te werken om als eerste bij de lijn te komen, want het was hetzelfde er als eerste of als laatste aan te komen.

Bovendien leerde ze hem matigheid: hij mocht niet eten voor het uur van de maaltijd. Zij beschouwde het overtreden van deze regel als ontucht.

Zij hielp hem ook eenvoudig te zijn en zich toe te leggen op zijn werk, om zich met zorg en aandacht te gedragen tegenover anderen, en zij raadde hem aan nooit de naam te noemen van de verleider (de duivel).

Tweemaal per dag bad de hele familie voor de familie-iconen. Maar zijn moeder ging door met het bidden van het Jezus-gebed, ook terwijl zij haar huishoudelijke taken verrichtte.

Zijn ouders waren zo vroom, dat ze zelfs antidoron meenamen bij het dorsen op het veld.

De kleine Arsenios was levendig van geest en intelligent en nam

gemakkelijk al het goede dat hij van zijn ouders hoorde over. Volgens hun voorbeeld leerde hij vasten, bidden en naar de kerk gaan. Hij was het lievelingskind van de familie. Hij zou later zeggen: “Mijn vader beminde mij omdat ik talent had voor handenarbeid en het er goed afbracht, en mijn moeder beminde mij wegens mijn zogezegde vroomheid”.

2. Kinderascese.

De ijver van de kleine Arsenios voor het vasten was bewonderenswaardig. Vanaf zijn vroegste jeugd vastte hij streng. Hij had de gewoonte zijn moeder te vragen groenten zonder olie voor hem klaar te maken. Om zich te dwingen nuchter te blijven na de Goddelijke Liturgie, bewaarde hij zijn antidoron om het pas uren later te eten. Om de hoeveelheid voedsel die hij at te beperken, trok hij zijn riem heel strak aan. Op een keer vastte hij zo streng dat hij van uitputting op zijn bed viel. De Gerondas zou later zeggen: “Mijn handen waren zo dun dat ze leken op de handen van Afrikaantjes, want mijn lichaam kreeg niet de basisvoeding terwijl ik nog klein was. Mijn hals leek op een kersensteeltje en de kinderen zeiden tegen mij dat mijn hoofd er ging afvallen.”

De vrome Keti (Erriketi) Pateras, die uit Konitsa afkomstig was en ouder was dan hij, vertelde daarover: “Een keer vroeg ik aan hem: ‘Mijn kind, heb je vandaag iets gegeten?’ ‘Neen, ik heb niet gegeten. Hoe zou ik kunnen eten als mijn moeder alles klaarmaakt in dezelfde pan, of het nu vlees is of vastenvoedsel? Daar het dezelfde pan is die alles opneemt, kan ik niet eten!’

‘Maar kind, je moeder is heel netjes, zij maakt alles zorgvuldig schoon met alsivia⁹.’ ‘Ik kan er niet van eten’, antwoordde hij. En hij vastte, vastte voortdurend en trok zich terug in de eenzaamheid om te bidden.”

Toen hij goed had leren lezen, ontdekte hij de Heilige Schrift, en

iedere dag las hij aandachtig een deel van het Evangelie. Hij ontdekte ook de Heiligenlevens, waar hij zijn grootste genot in vond. Hij had een doos vol Levens. Zodra hij thuiskwam van school, nam hij niet de tijd om te eten: hij opende eerst zijn doos om er de Levens uit te halen en ze te lezen. Zijn oudere broer verstopte ze, al was ook hij vroom, want hij wilde niet dat de kleine Arsenios zich te veel zou verdiepen in religieuze zaken die hem zouden kunnen afleiden van zijn lessen. Arsenios zei niets. Hij vond andere Heiligenlevens die hem geestelijk voedden. Volgens zijn broer "las Arsenios vanaf de tweede klas van de lagere school religieuze werken en zonderde hij zich dikwijls af om te bidden. Hij speelde niet zoals andere kinderen."

Hij deed zijn best alles wat hij in de Synaxaria las in praktijk te brengen. Zo had hij gelezen dat als men bang was ergens naar toe te gaan, men daar juist dikwijls naartoe moest gaan om zijn angst te verdrijven¹⁰. Omdat hij bang was als hij voorbij een kerkhof kwam, besloot hij er 's nachts naartoe te gaan om zijn angst te verdrijven. Hij was toen in de vierde klas. Hij vertelde: "Ik had terwijl het nog dag was, een leeg graf gezien. Toen het nacht werd, ben ik er met kloppend hart naartoe gegaan en ben in het graf gegaan. In het begin was het moeilijk, maar daarna viel het mee. Ik ben er lang genoeg gebleven om eraan gewend te raken. Ik heb moed gevat, en ben van graf naar graf gegaan, maar ik heb ervoor gezorgd niet gezien te worden opdat men mij niet voor een spook zou aanzien. Ik ben er zo drie avonden naartoe gegaan om er tot laat te blijven, en mijn angst is weggegaan."

Hij had een grote liefde voor God, en uitte dat in zijn gebed. Op de dagen van de grote feesten ging hij niet slapen, hij stak de olielamp aan en bleef de hele nacht staan bidden. Zijn oudere broer trachtte hem tegen te houden 's nachts op te staan om het Psalterion te lezen. Hij legde het dan onder de dekens. De tactiek van zijn broer kon niet alleen zijn ijver niet verzwakken, maar deed zijn liefde

voor God nog toenemen.

Al jong ging hij in het bos eikels verzamelen waar hij met een spijker een gat in maakte om er een touw door te halen. Zo maakte hij een gebedssnoer om zijn gebeden en zijn metanieën te tellen.

Zijn zuster Christina herinnert zich dat het op een keer begon te regenen toen hun ouders op het veld waren. Arsenios dacht aan hen, in de regen. Hij nam zijn twee kleine zusters mee naar de familie-iconen, zij knielden, baden, en de regen hield op.

Als de bliksem insloeg, had hij de gewoonte te zeggen: "Groot is de naam van de Heilige Drieëenheid."

Zijn natuurlijke neiging tot het monniksleven werd al zichtbaar toen hij nog jong was. Als men hem vroeg wat hij later wilde worden, antwoordde Arsenios altijd: "Monnik," zonder ooit monniken gezien te hebben.

Hij vertelde ook het volgende: "Toen ik nog op school was, las ik de Heiligenlevens en ik verlangde er vanaf toen naar een ascet te worden. Ik verliet dikwijls het dorp. Ik was toen elf jaar oud. Ik had een grote rots ontdekt. Eens ging ik op weg om hem te beklimmen, en een styliet te worden. Ik nam slechts een klein stuk ijzer mee, om wat groente op te graven om te eten¹¹, zoals de vroegere asceten. Ik liep anderhalf uur rond in de bergen en vond toen de rots. Hij was heel hoog. Ik heb hem met moeite beklommen en ik begon te bidden. Op een gegeven moment was ik aan het einde van mijn krachten en ik begon na te denken: 'De kluizenaars hadden wortels om te eten, een beetje water, een dadel. Jij, je hebt helemaal niets daar op je rots. Hoe ga je leven?' Ik verging van de honger en ik kon niet meer, maar toen dacht ik: 'Laat ik wat groente gaan eten.' Maar hoe moest ik naar beneden komen? Ik was wel boven gekomen, maar hoe kom ik nu beneden? Uiteindelijk maakte ik zo'n buiteling dat ik er bijna het leven bij liet. Maar de Alheilige Moeder Gods beschermde mij en ik heb mijn nek niet gebroken op die rotsen. Heel langzaam, hinkend, ben ik op weg naar huis

gegaan. Maar ik verdwaalde in het donker en ik kwam met veel moeite pas rond middernacht thuis.”

3. Timmerman.

Volgens het getuigenis van zijn kameraden, was hij op de gemeenteschool een aandachtig kind, braaf en beminnelijk; hij toonde een grote gevoeligheid in zijn gedrag en vroomheid tijdens de godsdienstles. Hij was een goede leerling, intelligent en vol genereuze ijver (filotima). Zijn medelijden met anderen ging zover dat men van een offer kon spreken. Hij had levendige, expressieve ogen, zo lichtend dat hij de bijnaam ‘Goebisia’ kreeg, wat in het dialect van de Farassioten glimworm betekent.

De kleine Arsenios eindigde de lagere school met acht punten en een uitstekende beoordeling van zijn gedrag. Toch wilde hij niet verder studeren, omdat er geen lyceum was in Konitsa en hij timmerman wilde worden omdat hij hield van het beroep van onze Heer.

In de tijd dat hij in huizen werkte met de chef, at hij niet met hem, maar vond een voorwendsel om naar huis te gaan, at daar snel en keerde onmiddellijk weer terug. Zijn baas begreep later dat hij dat deed om zijn vasten niet te breken.

Nadat hij zijn vak goed had geleerd, maakte hij een mooie standaard voor de iconen in hun huis evenals een kruis, zo een zoals de heilige martelaren op iconen vasthouden.

Later opende hij zijn eigen timmermansbedrijf. Hij maakte omlijstingen voor ramen, plafonds, vloeren, iconenstandaards, maar ook doodskisten, waarvoor hij nooit geld vroeg om te delen in het lijden van de mensen. Hij had ‘gouden handen’ voor zijn vak. Iedereen was verrukt over zijn werk. Allen in Konitsa zeiden: “Wat een kind heeft mevrouw Eulampia! Hij is een goede vakman, nauwgezet en vlug, en heeft een rechtvaardig en eerlijk karakter.”

Daarom verkozen zij hem. Zo verdiende hij genoeg om van te leven, om zijn familie te helpen en om aalmoezen te geven.

4.Een kind vol van genade.

Onder de bewoners van Konitsa deed het gerucht de ronde dat de zoon van Eznepidis (Arsenius) de heilige Georgios zou hebben gezien en dat hij daarna meerdere dagen zou hebben gevestigd. De Gerondas zelf heeft daar nooit iets over gezegd en het is nooit door anderen bevestigd. Zelfs al is het een gerucht, het getuigt van de grote achting die zijn landgenoten voor hem hadden. Zij beschouwden hem als iemand die van God een bijzondere genade heeft gekregen. Een Turkse vrouw nodigde hem elke eerste dag van de maand bij haar thuis opdat de maand goed zou verlopen. Hij ging met haar kinderen naar school en enkelen ervan werden gedoopt. Zij toonde hem ook haar eerbied toen zij hem als monnik zag; zij zei tegen hem: "Moge ik mijzelf als offerande voor je aanbieden!" Ontroerd nam zij stof van zijn schoenen en wreef het op haar verlamde arm.

5.Met het kruis als gids.

De Gerondas vertelde: "Eens werkten mijn broers en zusters op het veld. Onze moeder maakte eten klaar, maar zij had niemand om het ze te brengen en dat bedroefde haar. De velden waren op twee uur loopafstand. Ik zei haar toen: "Geef maar, ik zal het ze brengen." "Maar hoe ga je de weg vinden?" "Ik zal het vragen", antwoordde ik. Ik ging op weg zonder er met iemand over te spreken en met het kruis in de hand, zoals ik de heilige Martelaren op iconen had gezien, zonder goed te begrijpen waar ik naartoe ging. Ik bereikte het veld, liet er het eten achter en ging onmiddellijk terug, want mijn moeder wachtte op mij."

6. Visioen van God.

De Gerondas vertelde: “Vanaf mijn elfde jaar begon ik Heiligenlevens te lezen, te vasten en te waken. Mijn oudere broer nam de Heiligenlevens weg om ze te verstoppen. Maar het diende hem tot niets. Ik ging de bossen in en las verder. Costas, een van zijn toenmalige vrienden, zei tegen hem: “Ik zal ervoor zorgen dat hij alles laat vallen.” Hij kwam naar me toe en legde mij de theorie van Darwin uit. Ik was geschokt en zei: “Ik ga bidden, en als Christus God is, zal Hij mij verschijnen en dan zal ik geloven. Hij zal mij iets tonen, een schaduw, Zijn stem.” Dat is wat in mijn hoofd was opgekomen. Ik ging toen naar de bossen en begon metanieën te maken en te bidden. Het duurde uren, maar er gebeurde niets. Uiteindelijk moest ik het, gebroken, opgeven. Toen kwam iets dat Costas mij gezegd had weer bij mij op: “Ik neem wel aan dat Christus een grote man is geweest, rechtvaardig, deugdzaam, Die men gehaat heeft uit jaloezie wegens Zijn deugd, en dat Zijn landgenoten Hem toen veroordeeld hebben.” Ik had hem toen gezegd: “Omdat Hij zo geweest is, verdient Hij, zelfs als Hij maar een mens zou zijn, dat men Hem bemint, dat men Hem gehoorzaamt en dat men zich voor Hem opoffert. Ik wil noch het Paradijs, noch iets anders. Wegens Zijn heiligheid en Zijn goedheid, verdient Hij dat men alles voor Hem opoffert.”

God had gewacht om te zien hoe ik het hoofd zou bieden aan die gebeurtenissen. Later verscheen Christus mij in persoon, te midden van overvloedig licht. Hij verscheen mij van het midden tot het hoofd. Hij keek mij vol liefde aan en zei: “Ik ben de opstanding en het leven. Hij die in Mij gelooft, zelfs als hij sterft, zal leven” (Joh. 1,25). Die woorden stonden ook geschreven op het open Evangelie dat Hij in Zijn linkerhand vasthield.”

Deze gebeurtenis verdreef bij de kleine Arsenios, die toen vijftien jaar oud was, de twijfels die zijn kinderziel verontrustten, en hij

wist toen door Gods genade dat Christus de ware God is en de Redder van de wereld. Hij werd niet door een mens of door boeken bevestigd in zijn geloof in de mensgeworden God, maar door de Heer Zelf, Die Zich aan hem heeft geopenbaard ondanks zijn jonge leeftijd. Versterkt in het geloof zei hij bij zichzelf: "Costas, kom maar als je wilt, dan zullen wij discussiëren."

7. Voorbereiding op het monastieke leven.

Hij begon vanaf toen met nog meer ijver te strijden en ernstig na te denken over zijn toewijding aan God. Hij ging naar de kathedraal van Joannina en vroeg aan de protosyncellos of hij op zijn leeftijd al monnik kon worden. Deze antwoordde: "Neen, dat kan nu nog niet. Later, als je groter bent." Hij was toen vijftien jaar oud.

Hij had een hoge dunk van het monachisme en hij bereidde er zich zo goed mogelijk op voor. Hij leefde en streed als een monnik. Aan iedereen die hem voorstelde te trouwen, sneed hij het woord af door te zeggen: "Ik word monnik." Op een huwelijksfeest wenste zijn vader hem: "Op jouw huwelijk!" Vanaf toen hield hij op zijn hand te kussen, niet uit gebrek aan eerbied, maar om in stilte te laten zien dat hij het er niet mee eens was. Hij hoopte dat niet zijn vaders wens zou uitkomen, maar de profetie van de heilige Arsenios.

Langzamerhand raakte zijn familie aan het idee gewend. Het was trouwens niet nodig hen door woorden te overtuigen. Zijn leven en zijn geestelijke strijd waren het bewijs van wat hij zocht, en ze toonden wat die begenadigde jongeman zou worden.

Hij bracht zijn vrije tijd door in de kapel van de heilige Barbara, in gezelschap van andere vrome jongeren. Onder hen bevond zich de latere Vader Paulos Zisakis, hegoumen van de Grote Laura op de Berg Athos, en de toekomstige Vader Kyrillos Manthos, de Gerondas van de kellion van de heilige Nicolaas Bourazeri, eveneens